

Zbierka súdnych rozhodnutí

Vec C-449/16

Kerly Del Rosario Martinez Silva
proti
Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)
a
Comune di Genova

(návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Corte d'appello di Genova)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Sociálne zabezpečenie – Nariadenie (ES) č. 883/2004 – Článok 3 – Rodinné dávky – Smernica 2011/98/EÚ – Článok 12 – Právo na rovnosť zaobchádzania – Štátni príslušníci tretích krajín, ktorí sú držiteľmi jednotného povolenia“

Abstrakt – Rozsudok Súdneho dvora (siedma komora) z 21. júna 2017

1. *Sociálne zabezpečenie – Migrujúci pracovníci – Právna úprava Únie – Vecná pôsobnosť – Uvedené dávky a vylúčené dávky – Rozlišovacie kritériá*

(Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004, článok 3 ods. 1)

2. *Sociálne zabezpečenie – Rodinné dávky – Pojem – Príspevok v prospech domácností s minimálne tromi maloletými deťmi – Začlenenie*

[Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004, článok 1 písm. z) a článok 3 ods. 1 písm. j)]

3. *Hraničné kontroly, azyl a prisťahovalectvo – Prisťahovalecká politika – Jednotný postup vybavovania žiadostí o jednotné povolenie na pobyt a zamestnanie na území členského štátu pre štátnych príslušníkov tretích krajín – Smernica 2011/98 – Právo na rovnosť zaobchádzania – Vnútroštátna právna úprava, ktorá nepriznáva držiteľovi jednotného povolenia príspevok v prospech domácností s minimálne tromi maloletými deťmi – Nepripustnosť*

[Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/98, článok 2 písm. c), článok 3 písm. c) a článok 12; smernica Rady 2003/109]

1. Pozri text rozhodnutia.

(pozri body 20 – 22)

2. Pokiaľ ide o otázku, či určitá dávka patrí medzi rodinné dávky podľa článku 3 ods. 1 písm. j) nariadenia č. 883/2004, treba uviesť, že podľa článku 1 písm. z) tohto nariadenia výraz „rodinná dávka“ znamená všetky vecné alebo peňažné dávky, ktoré sú určené na pokrytie rodinných výdavkov, okrem preddavkov na výživné a osobitné prídavky pri narodení dieťaťa a osvojení dieťaťa, ako sú uvedené v prílohe I tohto nariadenia. Súdny dvor už rozhodol, že výraz „pokrytie rodinných výdavkov“ sa musí

vykladať v tom zmysle, že sa týka najmä verejného príspevku do rodinného rozpočtu, ktorý má uľahčiť bremeno výdavkov vyplývajúcich zo starostlivosti o deti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. septembra 2013, Hliddal a Bornand, C-216/12 a C-217/12, EU:C:2013:568, bod 55 a citovanú judikatúru).

Pokiaľ ide o dávku dotknutú vo veci samej, zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že dávka ANF sa na jednej strane vypláca príjemcom, ktorí o ňu požiadajú, pokiaľ spĺňajú podmienky spojené s počtom maloletých detí a príjmom uvedené v článku 65 zákona č. 448/1998. Táto dávka sa v dôsledku toho priznáva bez akéhokoľvek individuálneho a diskrečného posúdenia osobných potrieb žiadateľa na základe zákonom stanovenej situácie. Na druhej strane je dávka ANF tvorená peňažnou sumou vyplácanou každý rok uvedeným príjemcom a je určená na pokrytie rodinných výdavkov. Ide teda o peňažnú dávku, ktorá má prostredníctvom verejného príspevku do rodinného rozpočtu znížiť náklady vyplývajúce z výchovy detí.

Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že dávka, akou je ANF, predstavuje dávku sociálneho zabezpečenia patriacu medzi rodinné dávky uvedené v článku 3 ods. 1 písm. j) nariadenia č. 883/2004.

(pozri body 23 – 25)

3. Článok 12 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/98/EÚ z 13. decembra 2011 o jednotnom postupe vybavovania žiadostí o jednotné povolenie na pobyt a zamestnanie na území členského štátu pre štátnych príslušníkov tretích krajín a o spoločnom súbore práv pracovníkov z tretích krajín s oprávneným pobytom v členskom štáte sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej štátny príslušník tretej krajiny, ktorý je držiteľom jednotného povolenia v zmysle článku 2 písm. c) tejto smernice, nemá právo na dávku, akou je príspevok v prospech domácností s minimálne troma maloletými deťmi zavedený legge n. 448 – Misura di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo (zákon č. 448 o pravidlách v oblasti verejných financií na účely stability a rozvoja) z 23. decembra 1998.

V tomto ohľade z článku 12 ods. 1 písm. e) smernice 2011/98 v spojení s jej článkom 3 ods. 1 písm. c) vyplýva, že rovnosť zaobchádzania stanovená v prvom z týchto ustanovení by sa mala vzťahovať najmä na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí boli prijatí v členskom štáte, aby tam pracovali v súlade s právom Únie alebo vnútroštátnym právom. Tak je to v prípade štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je držiteľom jednotného povolenia v zmysle článku 2 písm. c) tejto smernice, pretože podľa tohto ustanovenia toto povolenie umožňuje takémuto príslušníkovi mať legálne bydlisko na území členského štátu, ktorý ho vydal, na účely výkonu práce.

Podľa článku 12 ods. 2 písm. b) prvého pododseku smernice 2011/98 však členské štáty môžu obmedziť práva priznané podľa článku 12 ods. 1 písm. e) tejto smernice na pracovníkov z tretích krajín, s výnimkou tých, ktorí sú zamestnaní alebo ktorí boli zamestnaní aspoň šesť mesiacov a ktorí sú evidovaní ako nezamestnaní. Okrem toho v súlade s článkom 12 ods. 2 písm. b) druhým pododsekom uvedenej smernice členské štáty môžu rozhodnúť o tom, že článok 12 ods. 1 písm. e) sa v súvislosti s rodinnými dávkami neuplatňuje na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorým sa povolilo pracovať na území členského štátu na obdobie nepresahujúce šesť mesiacov, na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí boli prijatí na účely štúdia, alebo na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí majú povolenie pracovať na základe víza.

Podľa vzoru smernice 2003/109 tak smernica 2011/98 stanovuje v prospech niektorých štátnych príslušníkov tretích krajín právo na rovnosť zaobchádzania, ktoré predstavuje všeobecné pravidlo, a vymenúva výnimky z tohto práva, ktoré členské štáty môžu upraviť. Na tieto výnimky sa preto

možno odvolávať iba vtedy, ak orgány dotknutého členského štátu, ktoré majú právomoc na vykonanie tejto smernice, jasne vyjadrili, že majú v úmysle tieto výnimky využiť (pozri analogicky rozsudok z 24. apríla 2012, Kamberaj, C-571/10, EU:C:2012:233, body 86 a 87).

(pozri body 27 – 29, 32 a výrok)